

Oponentský posudek rigorózní práce

Téma práce:

Právní úprava obnovitelných zdrojů energie v Evropské unii

Autor: Mgr. Petr Flášar

Předložená rigorózní práce se věnuje tématu vysoce aktuálnímu a zajímavému, a to nejen z pohledu právního. Využívání konvenčních zdrojů energie s sebou nese celou řadu problémů, jak politických a ekonomických, tak environmentálních (zejména znečišťování ovzduší), a obnovitelné zdroje energie (dále jen „OZE“) tak představují logickou alternativu, k níž se upíná pozornost státních i nestátních aktérů. Rychlý rozvoj jejich využívání, ke kterému i díky systému státních podpor v posledních letech dochází, však vyvolává otázky o jejich možných negativních dopadech, nejen v oblasti životního prostředí, ale též v oblasti ekonomické a sociální. Evropská unie, jeden z neaktivnějších mezinárodních aktérů boje proti klimatickým změnám, samozřejmě věnuje problematice OZE značnou pozornost. Její právní úprava této oblasti je komplexní a podrobná a v jejím dynamickém vývoji se odráží snaha najít v souladu s nejnovějšími vědeckými poznatky takový právní režim OZE, který umožní využití jejich pozitivního potenciálu (snížení energetické závislosti, snížení emisí znečišťujících látek z konvenčních zdrojů energie) při současné minimalizaci jejich negativních dopadů.

Předložená rigorózní práce má celkem 146 stran. Skládá se ze šesti částí věnovaných postupně historickému vývoji a platné právní úpravě využívání OZE v Evropské unii (se zvláštní pozorností věnovanou biomase), dále vztahu OZE k jiným politikám Evropské unie, mezinárodním organizacím působícím v oblasti OZE a srovnání právní úpravy OZE ve vybraných členských zemích Evropské unie (Česká republika, Slovensko, Německo). Práci doplňují úvod, závěr, seznam použité literatury, resp. zdrojů, celkem osmnáct příloh a české a anglické shrnutí.

Práci celkově hodnotím jako kvalitní, a to jak po stránce formální, tak obsahové. Autor prokazuje obeznamenost s pojednávanou problematikou, jeho výklad je komplexní a srozumitelný. Z hlediska struktury práce směřuji základní připomínku na umístění kapitoly věnované mezinárodním organizacím působícím v oblasti OZE, resp. obecněji k jejímu zařazení do práce. Prostý výčet relevantních mezinárodních organizací s jejich stručnou charakteristikou nepovažuji z hlediska právního za nijak přínosný, s ohledem na zaměření práce na unijní právní úpravu navíc tato kapitola ve výkladu působí poněkud nepatřičně. Domnívám se, že pokud chtěl autor nejvýznamnější relevantní mezinárodní organizace uvést, měl tak učinit formou jedné z příloh. Z hlediska formálního nemám zásadnější připomínky. Ačkoliv se v práci objevuje několik drobných chyb a překlepů (např. Evropská unie s malým „e“ přímo v obsahu práce, nesmyslná věta v poznámce pod čarou č. 45, chybný odkaz na přílohu č. 8 v poznámce pod čarou č. 97), celkově je na dobré stylistické, gramatické a grafické úrovni.

Co se týká obsahu, autor usiluje o komplexní a relativně podrobný výklad právní úpravy OZE ve věcných a historických souvislostech, za což vcelku pochopitelně platí daň

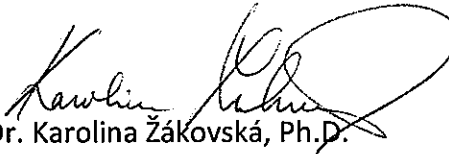
v podobě poměrně značné popisnosti práce. Ačkoliv osobně dávám přednost spíše syntetickému přístupu, který je dle mého názoru přínosnější pro čtenáře i obor, je autorova volba zpracování tématu legitimní a nijak nesnižuje hodnotu práce. Dvě konkrétní výtky obsahového charakteru směřuji jednak k výkladu na str. 22-23, kde autor v přítomném čase uvádí již neplatná ustanovení Smlouvy o založení Evropského společenství (vhodná byla jistě alespoň zmínka o platném primárním právu, tedy relevantních ustanoveních Smlouvy o fungování Evropské unie), a k poznámce pod čarou č. 141, v níž autor chybně (nebo alespoň nejasně) uvádí, že se „v rámci Kjótského protokolu...Německo zavázalo na snížení 21% emisí skleníkových plynů z roku 1990 do roku 2012“ (závazek Německa dle Kjótského protokolu je snížení emisí skleníkových plynů ve stanoveném období o 8%). Zajímavé by dle mého názoru bylo zařadit do komparativní šesté kapitoly vedle vybraných zemí (Česká republika, Slovensko, Německo) například Švédsko, které dle tabulky v příloze č. 1 v roce 2005 dosahovalo nejvyššího podílu energie z obnovitelných zdrojů na hrubé konečné spotřebě energie v celé Evropské unii (téměř 40%) a jeho závazek pro rok 2020 představuje úctyhodných 49% (opět nejvíce v celé Evropské unii). Konečně mi v práci chybí hlubší zamyšlení nad reálnými a možnými negativními environmentálními dopady OZE a více konkrétních kritických postřehů a návrhů *de lege ferenda* v závěru práce.

Přes výše uvedené připomínky konstatuji, že předložená práce odpovídá požadavkům kladeným na rigorózní práce na Právnické fakultě UK, a **doporučuji** ji k ústní obhajobě.

V rámci obhajoby bych autora požádala o vyjádření k následujícím otázkám:

1. Jsou tzv. kritéria udržitelnosti, zmíněná na str. 52 a násl., dle autorova názoru dostatečným nástrojem pro prevenci negativních dopadů využívání OZE na životní prostředí a potravinovou bezpečnost nejen v Evropské unii, ale zejména ve třetích zemích?
2. Existují v oblasti mezinárodního práva normativní texty, jež Evropskou unii a její členské státy nutí přímo či nepřímo využívat OZE, či naopak texty, s nimiž by právní úprava Evropské unie v této oblasti mohla být přímo či nepřímo v rozporu?

V Praze dne 1. prosince 2010

JUDr. Karolina Žáková, Ph.D.
oponent práce